3

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Rok III. **Nr 8.**

DZIENNIK URZĘDOWY

KURATORJUM OKRĘGU SZKOLNEGO WILEŃSKIEGO

WYDAWANY Z FUNDUSZÓW NAUCZYCIELSTWA OKRĘGU.

Wilno, dnia 10 listopada 1926 r.

Redakcja i Administracja:
Wilno, Wolana 10. Kuratorjum Okr. Szk. Wil. Konto P. K. O. Nr. 30.466.

Pojedyńcze numery do nabycia w Księgarni Stow. Naucz. Pol. w Wilnie ul. Królewska Nr. 1.

TREŚĆ:

92.

Zmiany w sieci szkolnej.

TYMCZASOWE UZUPEŁNIENIE ORGANIZACYJNE

Uzupełniając rozporządzenia z dn. 8 lipca 1926 r. L. dz. I—15400/26 (Dziennik Urzędowy Kuratorjum O. S. W. Nr. 4, 5 i 6 poz. 55), zatwierdzam nowy punkt szkolny w gminie miadziolskiej pow. postawskiego:

Punkt szkolny	Stopień organizacyjny szkoły	Miejscowość obwodu szkolnego
Niewiery	1 kl.	Niewiery, zaśc. Krzyżanówka, zaśc. Lidowo

Kurator Okr. Szkoln. (—) *Dr. A. Ryniewicz.*

Uzupełnienie etatów.

W związku z włączeniem gmin Koniawa i Orany do pow. wileńsko-trockiego oraz gmin Połoczany i Raków (wiejskiej i miejskiej) do pow. mołodeczańskiego, podwyższam liczbę etatów nauczycielskich dla pow. wileńsko-trockiego na 329, a dla pow. mołodeczańskiego na 149.

Wilno, dnia 22. X. 1926 r. (Nr. I—23567—26).

Kurator Okręgu Szkolnego (—) *Dr. A. Ryniewicz.*

Złączenie obwodów szkolnych.

„W gminie parafjanowskiej, pow. dziśnieńskiego scala się obwód szkoły 2-klasowej w Woznowszczyźnie i obwód szkoły 1-klasowej w Wiereńkach w jeden obwód szkoły 3-klasowej z punktem szkolnym w Jurkowszczyźnie, do którego wejdą miejscowości: Jurkowszczyzna, Bartłomiejowce, Woznowszczyzna, Wiereńki, Bojary, Girnowo, Szumino, Sieragowo, Zaciszek, Zaborze, Bojarszczyzna Szwedszczyzna i Budki Kolejowe Nr. Nr. 512, 513, 514, 515 i 517. Miejscowość Struki włącza się do obwodu szkoły w Cieleszach".

Kurator Okręgu Szkolnego
(—) *dr. A. Ryniewicz.*

Wilno, dn. 30-X 1926 r. Nr. 1—23110/26.

Podział obwodów szkolnych.

„Obwód szkolny w Mozalewszczyznie gm. miadziolskiej powiatu postawskiego, dzieli się na dwa obwody szkół jednoklasowych w Bodzieniach i Kończanach.

Obwód szkolny w Bodzieniach obejmuje miejscowości: Bodzienie, Pietrowo i Czerwieczowo, zaś obwód szkolny w Kończanach — miejscowości: Kończany, Mozalewszczyznę i Okołodziec".

Kurator Okręgu Szkolnego

(—) *Dr. A. Ryniewicz.*

Wilno, dn. 27.-X.26. № I—24095/26.

„Obwód dwuklasowej szkoły powszechnej w Drubnikach gm. jodzkiej pow. brasławskiego, ze względu na brak w tej wsi lokalu szkolnego, dzieli się na dwa obwody szkół jednoklasowych w Szycach i Ambroziszkach.

Obwód szkolny w Szycach obejmie miejscowości: Dubniki, Szyce, Ziabliny, Judyzyn i Mikołajewo, zaś obwód szkolny w Ambroziszkach — miejscowości: Ambroziszki, Małaszki, Koszki i Kropiwniki, które wyłącza się z obwodu szkoły w Hliściankach".

Kurator Okręgu Szkolnego

(—) *Dr. A. Ryniewicz.*

Wilno 28.-X.-26 № I—23993/26.

93.

OKÓLNIK

Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dn. 18 października 1926 roku Nr. II—6194/26.

Do Kuratorjów wszystkich Okręgów Szkolnych, Śląskiego urzędu Wojewódzkiego Wydział Oświecenia Publicznego i do Pana Wizytatora Liceum Krzemienieckiego.

Z powołaniem się na okólnik z dnia 12 lutego 1923. L. 3/II, oznajmiam, że zezwoleń na nauczanie w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich, przewidzianych w art. 3 ustawy z dnia 26 września 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 821) udzielać będę odtąd zasadniczo tylko kandydatom zawodu nauczycielskiego, mogącym wykazać się tymczasowem świadectwem Państwowej Komisji egzaminacyjnej dla kandydatów na nauczycieli szkół średnich, stwierdzającem złożenie egzaminu naukowego w myśl rozporządzenia Ministerstwa z dnia 29 stycznia 1923 (Dz U. R. P. Nr. 38, poz. 256), względnie kandydatom, posiadającym warunki dopuszczenia do egzaminu państwowego na nauczyciela szkół średnich, przewidziane w § 1 rozporządzenia Ministra W. R. i O. P. z dnia 9 października 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 859). W wyjątkowych jedynie wypadkach będę udzielał zezwoleń na przeciąg jednego roku kandydatom, nie czyniącym zadość powyższym wymaganiom, jeżeli Kuratorjum umotywuje wystarczająco niezbędność zatrudnienia takiego kandydata brakiem zgłoszeń sił odpowiednich, względnie warunkami lokalnemi, przyczem stwierdzić należy, że czyniono wszelkie starania celem pozyskania nauczyciela, posiadającego kwalifikację naukową.

Wobec powyższego zechce Kuratorjum podania kandydatów, nie posiadających wspomnianych warunków, załatwiać odtąd odmownie we własnym zakresie działania.

Za Ministra,
Kierownik Ministerstwa
(—) *Gayczak*
Podsekretarz Stanu.

94.

OKÓLNIK

Ministerstwa Rob. Pub. Departament 4 Referat Turystyki.

L. XI-1533 z dnia 14 czerwca 1926 r.

W sprawie zbiorowych wycieczek szkolnych w pas turystyczny czesko - słowacki.

W zawartej 20 maja 1925 r. konwencji turystycznej polsko - czesko - słowackiej ogłoszonej w Dzienniku Ustaw Nr. 57 z dn. 11 czerwca 1926 r. przewidziano w art. 5 specjalne udogodnienia dla wycieczek szkolnych przy przekraczaniu granicy, oraz urządzaniu wycieczek na stronę czechosłowacką pasa turystycznego.

W szczególności zastrzeżono, że właściwe władze administracyjne I instancji obu stron kontraktujących mogą wydawać specjalne legitymacje zbiorowe dla wycieczek szkolnych na przeciąg 6 dni, upoważniające do swobodnego ruchu w pasie turystycznym, z zastrzeżeniem, że kierownik wycieczki wykaże się poświadczeniem dyrekcji szkoły z dołączeniem listy imiennej uczestników wycieczki, oraz legitymacją osobistą towarzystw uprawnionych na podstawie konwencji.

Przy wydawaniu instrukcyj wykonawczych do konwencji turystycznej na konferencji polsko - czechosłowackiej odbytej w Krakowie w dniach 9—11 marca r. b. ustalono, że uprawnionemi na podstawie konwencji w bieżącym roku będą ze strony polskiej: Polskie Towarzystwo Tatrzańskie (Kraków, ul. Potockiego 4), posiadające 30 oddziałów w całej Polsce, oraz Polski Związek Narciarski (Warszawa, ul. Żórawia 23, m. 5), do którego w chwili bieżącej należy przeszło 30 klubów narciarskich z całej Polski.

Delegacja polska starała się o przyznanie polskim wycieczkom szkolnym zbiorowych ulg kolejowych przy przejeździe kolejami czeskosłowackiemi w granicach pasa turystycznego na zasadzie wzajemności, na co jednakże delegacja czechosłowacka nie zgodziła się.

Na konferencji tej ustalono też wzór legitymacji zbiorowej dla wycieczek szkolnych, który obecnie został wydany drukiem nakładem Polskiego Tow. Tatrzańskiego. Zaznacza się, że ponieważ wzory te zostały ściśle oznaczone zarówno co do koloru, papieru, jak i co do rozmiaru legitymacji w umowie polsko - czechosłowackiej i zostały rozesłane wszystkim posterunkom granicznym celnym i policyjnym w granicach pasa turystycznego zarówno po stronie polskiej jak i czechosłowackiej, muszą być legitymacje zbiorowych wycieczek szkolnych wystawione w taki spo-

sób i w tym samym formacie oraz należycie wypełnione i zaopatrzone w pieczątki dyrekcji szkoły i miejscowej władzy policyjnej I instancji.

Opis granic pasa turystycznego i mapka tego pasa podana jest w tekście konwencji turystycznej, niezależnie zaś od tego posiadać je będzie kierownik wycieczki w swej legitymacji osobistej członka uprawnionego towarzystwa, która niezależnie od legitymacji zbiorowej wycieczki szkolnej musi być zaopatrzona w wizę władzy politycznej I instancji stałego miejsca zamieszkania posiadacza legitymacji, oraz w wizę terytorjalnie kompetentnego konsulatu republiki czechosłowackiej.

Za Ministra podpis. Naczelnik Wydziału.

OKÓLNIK

Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dn. 17 czerwca 1926 r. L. O. Prez. 6105/26.

Do Kuratorjów Okręgów Szkolnych

W sprawie wycieczek szkolnych do pasa turystycznego w Czechosłowacji.

Ministerstwo W. R. i O. P. podając powyższe do wiadomości, prosi o zwrócenie uwagi szkołom, by stosowały się przy urządzaniu wycieczek szkolnych do przytoczonych przepisów, z tem, że po blankiety legitymacyj zbiorowych winny szkoły zwracać się do wzmiankowanych towarzystw lub ich oddziałów miejscowych. Wzór legitymacji załącza się przy niniejszem

Za Kierownika Ministerstwa
(—) Dr. Karol Dawidowski
Dyrektor Departamentu.

Załącznik do okólnika w sprawie wycieczek szkolnych.

Legitymacja zbiorowa

dla wycieczki organizowanej przez szkołę ....
w ....

Dyrekcja szkoły poświadcza, że w dniach od .... do .... 192.... organizuje zbiorową wycieczkę szkolną przy uczestnictwie .... osób z pośród nauczycielstwa oraz .... uczniów t. j. z ogólną liczbą uczestników .... osób.

Celem wycieczki jest zwiedzenie ....

Wycieczkę prowadzi nauczyciel (ka) ....

Spis uczestników (czek) wraz z określeniem ich wieku podany jest na odwrotnej stronie legitymacji.

W................................, dnia .... 192....

Pieczątka szkoły.

....
Dyrektor szkoły.

Legitymacja ta daje prawo przekraczania granicy polsko - czechosłowackiej i poruszania się w obrębie pasa turystycznego pod warunkami określonemi w postanowieniach konwencji turystycznej polsko - czechosłowackiej zawartej w Pradze 30 maja 1925 r. (ogłoszonej w Dzienniku Ustaw R. P. nr. .... poz. .... z d....... maja 1926) z zastrzeżeniem, że kierownik wycieczki wykaże się legitymacją osobistą Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego, lub Polskiego Związku Narciarskiego, w której to legitymacji są określone granice pasa turystycznego.

W ...., dnia .... 192....

Pieczątka Starosty.

....

Starosta

Lista uczestników wycieczki.

L. porz.	IMIĘ I NAZWISKO	Wiek

W ...., dnia .... 192...

Pieczątka Szkoły.

....

Dyrektor Szkoły.

95.

OKÓLNIK

Ministerstwa Skarbu

z dnia 29 września 1926 r. L. DK. 3550—W. A. K.

Do wszystkich władz centralnych.

Zbiór przepisów rach.-kas. dla władz i urzędów państwowych.

Ktokolwiek pracuje w administracji państwowej nie może obejść się bez znajomości formalnego porządku, według którego odbywa się zarządzanie funduszami publicznemi i kontrola jego prawidłowości.

Ten porządek formalny, niezbędny w gospodarstwie państwowem, jest określony w ogólnych Przepisach rachunkowo-kasowych, ogłoszonych w Monitorze Polskim № 285 z 1921 oraz w Dz. Urz. Min. Skarbu № 45 z 1921 i obowiązujących wszystkie władze i urzędy państwowe.

Od czasu ogłoszenia rzeczonych ogólnych przepisów wydane zostały w formie rozporządzeń i okólników liczne postanowienia, bądź zmieniające bądź uzupełniające pierwiastkowe przepisy ogólne.

Niewątpliwie zatem przyswojenie sobie dokładnej znajomości obowiązujących Przepisów rach.-kas. i ogarnięcie pamięcią nader licznych rozporządzeń i okólników stało się wielce utrudnione i coraz silniej odczuwać się daje brak zbioru obowiązujących norm z zakresu kasowości i rachunkowości państwowej, któryby ułatwiał urzędowanie.

Brak ten usuwa praca Naczelnika Wydziału Administracji Kasowej w Ministerstwie Skarbu p. Jana Brzuzy p. t. „Przepisy rachunkowo-kasowe dla władz i urzędów państwowych", którą wydaje Ministerstwo Skarbu w zbiorze prac przygotowawczych do ustawodawstwa skarbowego jako zeszyt czwarty serji I. Wkrótce będzie gotowy jej nakład.

Praca ta dzieli się na następujące 7 części:

Część I. Normy przepisów rachunkowo-kasowych według pierwotnego brzmienia, uzupełnione licznemi, aktualnemi rozporządzeniami i okólnikami, objaśnieniami oraz wyciągami z ustaw, pomocnemi w urzędowaniu; do części tej należą wzory i załączniki.

Część II. Rachunkowość odrębna niektórych urzędów państwowych: 1) rachunkowość władz wojskowych, 2) rachunkowość władz polskich w Gdańsku, 3) rachunkowość i kasowość na obszarze województwa śląskiego, 4) obroty Państwowego Banku Rolnego w związku z reformą rolną, 5) rachunkowość Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie i jej organów.

Część III. Przepisy rachunkowo-kasowe dla państwowych przedsiębiorstw (ramowe i szczegółowe) i specjalnych poborców (szczegółowe).

Część IV. Obroty (wpłaty i wypłaty) za pośrednictwem Banku Polskiego i jego oddziałów.

Część V. Szczegółowe przepisy o obrotach za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

Część VI. Rachunki bieżące w kasach skarbowych (szczegółowe przepisy wraz z uzupełnieniami).

Część VII. Skarb Narodowy (zarządzenia, dotyczące władz i urzędów państwowych).

Książkę tę, obejmującą kilkaset stronic druku w formacie dużej ósemki, nabywać można w cenie 7 zł. (siedem) w Administracji „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", wpłacając należność bądź bezpośrednio w tej Administracji (Warszawa, ul. Rymarska 3, pokój № 90), bądź też za pośrednictwem P. K. O. na konto Administracji Nr. 30305 z wyraźnem oznaczeniem w zamówieniu tytułu książki i autora. Dla przyśpieszenia i ułatwienia przesyłki zamówienia powinny być — o ile możności — zbiorowe.

Ministerstwo Skarbu, zwracając uwagę na powyższą pracę p. Jana Brzuzy, prosi o podanie wiadomości o jej wydaniu podległym urzędom i instytucjom oraz ich urzędnikom.

(—) *B. Markowski.*
Podsekretarz Stanu.

96.

OKÓLNIK

Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 20 października 1926 roku Nr. O. R. 14187/26.

Do wszystkich Władz i Urzędów, podległych bezpośrednio Ministerstwu W. R. i O. P.

Sprawa umundurowania niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Zanim ostatecznie zostanie ustalona sprawa umundurowania woźnych, Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wydaje w tej sprawie następujące zarządzenie, obowiązujące narazie tylko do końca marca 1927 r.

W myśl art. 10 i 19 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116 z 1923 r. poz. 924) niżsi funkcjonarjusze państwowi otrzymują umundurowanie za opłatą 25% jego wartości.

Ministerstwo zaznacza, że umundurowanie przysługuje *tylko funkcjonarjuszom etatowym.*

W budżecie na rok 1926 przyjęte zostały następujące normy kosztów umundurowania:

1) spodnie, kurtka i czapka razem . . 81 zł.
2) płaszcz . . . . 85 zł.
3) pełne umundurowanie . . . . . 166 zł.

Ministerstwo wyjaśnia, że zgodnie z uwagą do projektu ustawy skarbowej na rok 1926 w odniesieniu do umundurowania funkcjonarjuszów niższych przyjęto zasadę, że *ubranie i czapka mają starczyć na rok, płaszcz zaś na trzy lata.*

W związku z tem Ministerstwo zwraca uwagę na §§ 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. N. 126 poz. 900).

W budżecie dochodowym na rok bieżący Ministerstwo preliminowało we wszystkich działach i rozdziałach kredyty odpowiadające 25% kredy-

tów rozchodowych na ten cel, a to tytułem zwrotu części kosztów, przypadających na rzecz Skarbu Państwa od tych osób z pośród funkcjonarjuszów niższych, dla których zakupiono umundurowanie częściowo, względnie w całości.

Preliminowany zwrot 25% kosztów umundurowania musi być osiągnięty w tym okresie budżetowym przy zachowaniu warunków następujących:

1) całkowita należność za zakupione umundurowanie pokrywana jest z kredytu rozchodowego,

2) 25% kosztu częściowego lub całkowitego umundurowania zainteresowani niżsi funkcjonarjusze winni uiścić gotówką przy otrzymaniu umundurowania względnie w ratach miesięcznych za zezwoleniem władzy służbowej (patrz § 5 rozp. Rady Ministrów z dn. 2 grudnia 1925 r.) za zastrzeżeniem, że kwota przypadająca na funkcjonarjusza w bieżącym okresie budżetowym wpłynie na dochód Ministerstwa W. R. i O. P. przed końcem bieżącego okresu budżetowego t. j. przed 1 kwietnia 1927 r. Stąd uzyskaną kwotę *wpłaci się na budżet dochodowy* Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na rok 1926 na § 2 tych działów i rozdziałów, z których zakup umundurowania pokryto.

Ministerstwo nadmienia, że potrzebne na zakup umundurowania kredyty oraz uzupełnienia dodatkowe do już otwartych na ten cel, będą przekazywane do dyspozycji władz i urzędów w miarę rozporządzalnych środków każdorazowo na poszczególne umotywowane wnioski.

Wreszcie opierając się na okólniku Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 maja b. r. Nr. 7283/60, Ministerstwo zarządza, aby, przy zakupywaniu mundurów dla funkcjonarjuszów niższych, urzędy i władze podległe zwracały specjalną uwagę na ceny i jakość materjałów oraz wykonanie mundurów. Chodzi bowiem o to, aby były należycie uszyte i zbyt prędko nie ulegały zniszczeniu.

Za Ministra,
Kierownik Ministerstwa
(—) *Gayczak*
Podsekretarz Stanu.

97.

OKÓLNIK

Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 5 października 1926 roku. Nr. I-6917/26.

W sprawie wyjaśnień do art. 8 ustawy z dn. 22 grudnia 1926 r.

Ministerstwo wyjaśnia i zarządza, co następuje:

W rozumieniu art. 8 ustawy z dn. 22 grudnia 1926 r. o środkach zapewnienia równowagi budżetowej (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 129 poz. 918) za kierownika jednoklasowej publicznej szkoły powszechnej uważać należy:

1. W szkole jednoklasowej o jednym nauczycielu — nauczyciela stałego, mianowanego do tej szkoły,

2. W szkole jednoklasowej o większej, niż jeden, ilości nauczycieli —

nauczyciela stałego, mianowanego do tej szkoły, który posiada piśmienne polecenie właściwej władzy pełnienia obowiązków kierowniczych i administracyjnych w szkole.

Kierownik Ministerstwa (—) *w. z. Gayczak.*

98.

OKÓLNIK

Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego.

z dnia 3 XI 1926 r. Nr. 0—25001-26.

Do

Wszystkich władz i urzędów podległych

w sprawie zapoznania się z przepisami Ustawy o stosunkach służbowych nauczycieli.

W Nr. 93 Dz. Ust. R. P. z dnia 13 września 1926 r. oraz w Nr. 13 (175) Dziennika Urzęd. Min. W. R. i O. P. z dn. 1. X. 1926 r. została wydrukowana Ustawa z dn. 1 lipca 1926 o stosunkach służbowych nauczycieli.

Ponieważ Ustawa ta wchodzi w życie z dn. 1 stycznia 1927 r. i ponieważ przepisy jej mają doniosłe znaczenie dla całego nauczycielstwa, polecam wszystkim urzędnikom i nauczycielom tut. Okręgu Szkolnego poznać ją dokładnie przed 1. I. 1927 r.

Kurator Okręgu Szkolnego
(—) D-r A. Ryniewicz.

99.

OKÓLNIK

Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego

z dnia 29.X 1926 r. L. II-21989/26.

Do

Dyrekcyj państwowych szkół średnich ogólnokształcących

w sprawie konferencyj okresowych i wywiadowczych.

Zgodnie z życzeniem wyrażonem na konferencji dyrektorów państwowych szkół średnich w Wilnie zarządzam, zanim nie nastąpi ostateczne uregulowanie tej sprawy przez Min. W. R. i O. P., podział roku na cztery okresy konferencyjne, mianowicie:

I konferencja okresowa odbywa się w ostatnich dniach października (w bieżącym roku szkolnym z powodu przedłużenia wakacyj należy ją przesunąć na pierwszą połowę listopada).

II konferencja okresowa wraz z klasyfikacją za I-sze półrocze w ostatnich dniach stycznia.

III konferencja okresowa w drugiej połowie marca.

IV konferencja okresowa z klasyfikacją w ostatnich dniach roku szkolnego.

Ponadto jest rzeczą pożądaną, by w każdym zakładzie odbywały się kilka razy do roku konferencje klasowe, poświęcone specjalnie omawianiu postępu w nauce i zachowaniu uczniów gorszych. Ilość tych konferencyj jest zależna od potrzeb danej klasy, w każdym razie z reguły powinny one mieć miejsce co najmniej dwa razy w roku: w pierwszej połowie grudnia i maja. W tych dwóch terminach należy wszystkie noty ujemne i uwagi wpisać do katalogu w dzienniku i podać je pisemnie do wiadomości rodzicom.

Do częstszego i bezpośredniego zawiadamiania rodziców o nauce i zachowaniu ich dzieci służą t. zw. konferencje wywiadowcze. Powinny one odbywać się co najmniej co trzy tygodnie. Dyrekcje zechcą ułożyć wraz z gronem terminy konferencyj wywiadowczych na cały rok zgóry, przyczem dla czterech konferencyj wywiadowczych należy przeznaczyć terminy najbliższe po konferencji okresowej I i III-iej i po konferencjach klasowych. Należy też unikać urządzania tych konferencyj bezpośrednio przed i po klasyfikacjach.

Opiekunowie klas powinni starać się, by możliwie wszyscy rodzice przychodzili informować się o synów i córki. Dla uniknięcia zażaleń ze strony rodziców, że nie byli należycie informowani przez szkołę, należy w katalogach zaznaczać datę każdej rozmowy na tych konferencjach. O ile jednak z opieki domowej nikt na konferencje wywiadowcze nie przychodzi, należy o złych wynikach w nauce i złem zachowaniu ucznia pisemnie rodziców zawiadomić po konferencji okresowej I i III (pisemne zawiadomienia po konferencjach klasowych w grudniu i maju wysyła się bez względu na obecność rodziców na konferencjach wywiadowczych).

Techniczne przeprowadzenie konferencyj wywiadowczych jest rzeczą poszczególnych dyrekcyj. Wychodząc z założenia, że w czasie konferencji wywiadowczej rodzice są gośćmi zaproszonymi na ściśle określoną godzinę, obecność wszystkich nauczycieli, którzy w tym wypadku występują w roli zapraszających gospodarzy, jest nietylko obowiązkiem urzędowym, ale i towarzyskim. Jeżeli który z nauczycieli z wyjątkowo poważnych powodów nie może przyjść na konferencję, należy umieścić odpowiednie ogłoszenie u wejścia do zakładu. Należy też dołożyć wszelkich starań, aby rodzice mieli wygodny i szybki dostęp do każdego nauczyciela. Rozmieszczenie nauczycieli w kilku salach sąsiednich, odpowiednie napisy orjentacyjne, przypilnowanie, zwłaszcza w klasie I-szej, by uczniowie znali nazwiska swoich nauczycieli i podali je do wiadomości rodzicom, pociągnięcie służby zakładu, by wprowadzała rodziców do odpowiednich sal, wreszcie czujna obecność dyrektora—wszystko to zachęci rodziców do częstszego przychodzenia do szkoły i wpoi w nich prawdziwy szacunek dla niej.

Kurator Okręgu Szkolnego

(—) *Dr. A. Ryniewicz.*

100.

OKÓLNIK

Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego

z dn. 23. X. 1926 r. Nr. 0—24230—26.

Do Dyrekcyj Szkół średnich ogólnokształcących, Seminarjów nauczycielskich i Szkół zawodowych

w sprawie nadzoru nad odbywaniem gier i zabaw.

Wizytacje dokonywane w szkołach rozmaitego typu stwierdziły, że objęte planem naukowym gry i zabawy, tudzież ćwiczenia sportowe niezawsze odbywają się w warunkach, gwarantujących całkowite bezpieczeństwo młodzieży.

Dowodem służyć może nieszczęśliwy wypadek z przed kilku tygodni w jednej ze szkół wileńskich, który zakończył się zgonem ucznia.

Wobec powyższego Kuratorjum poleca Dyrekcjom zwrócić baczną uwagę, aby gry i zabawy odbywały się zawsze pod dozorem właściwego nauczyciela, aby rozlokowanie grup młodzieży ćwiczącej na placu wykluczało możliwość przelatywania różnych pocisków i przyrządów na pole zajęte przez grupę inną, aby ćwiczenia oszczepem, dyskiem, kulą, wszelkie skoki, biegi, ćwiczenia na przyrządach otoczone były szczególnie pilnym nadzorem.

Wszelkie przyrządy należy przechowywać w zamknięciu, aby uniemożliwić zabieranie ich przez młodzież bez wiedzy nauczyciela.

W sezonie zimowym należy rozciągnąć baczny dozór na terenach, gdzie młodzież saneczkuje, jeździ na nartach i używa ślizgawki.

Dla wzmocnienia dozoru w pewnych wypadkach Dyrekcje mogą się uciekać do pomocy rodziców, zorganizowanych w opiekach szkolnych.

Kurator Okręgu Szkolnego (—) *Dr. A. Ryniewicz.*

101.

OKÓLNIK

Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego

z dnia 23-IX 1926 r. № II-21570/26.

Do Dyrekcyj Szkół średnich ogólnokształcących

w sprawie przyjmowania uczniów.

Zmieniając punkt 4 (poz. 25 Dz. U. KOSW № 28 VIII-22) regulaminu w sprawie przyjmowania uczniów do państwowych szkół średnich, Kuratorjum postanawia, że do klasy pierwszej przyjmować można dzieci, które w dn. 1 lipca tego roku, kiedy dziecko wstępuje do szkoły, ukończyły conajmniej 9 i pół roku i najwyżej 11 i pół roku życia. Do klas wyższych może być przyjmowana młodzież odpowiednio starsza. W wypadkach jakichkolwiek odchyleń od powyżej wskazanych granic wieku należy każdorazowo uzyskać pozwolenie Kuratorjum na przyjęcie dziecka.

W tym ostatnim wypadku opieka domowa składa podanie do Dyrekcji szkoły, która z odpowiednim wnioskiem przysyła je do Kuratorjum.

(—) *Dr. A. Ryniewicz.*
Kurator Okręgu Szkolnego.

102.

OKÓLNIK

Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego.

z dnia 25. X. 1926 L. 0.—23599—26.

Do wszystkich władz i urzędów podległych

w sprawie udziału Kontroli Państwowej w przyjęciu robót i dostaw.

Na skutek pisma Okręgowej Izby Kontroli Państwowej z dn. 15-go października b. r. L. 5394/I|I w sprawie udziału Kontroli Państwowej w przyjęciu robót i dostaw, Kuratorjum poleca w wypadkach dokonywania wszelkich robót i dostaw na sumę powyżej 1000 zł.— zawiadamiać bezpośrednio Kontrolę Państwową.

Za Kuratora Okręgu Szkolnego (—) *S. Kulesiński.*
p. o. Naczelnik Wydziału.

103.

WYKAZ SZKÓŁ ZAWODOWYCH

W uzupełnieniu wykazów szkół zawodowych, podanych w №№ 1, 4, 5 i 6 Dziennika Urzędow. K. O. S. W., Kuratorjum podaje ciąg dalszy wykazu.

III. Szkoły mistrzów i dozorców przemysłowych.

CEL: wykształcenie mistrzów, dozorców, instruktorów dla różnych gałęzi przemysłu oraz samodzielnych mniejszych przedsiębiorców, a również instruktorów dla szkół zawodowych.

1. BYDGOSZCZ (Wojw. Poznańskie) — KURS DLA PODMAJSTRZYCH I MAJSTRÓW MŁYNARSKICH PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ.
   Kurs ten kształci praktycznie i teoretycznie pracowników zatrudnionych w przemyśle młynarskim.
   Kurs nauki obejmuje trzy półrocza. Pierwsze dwa półrocza dają całokształt wiedzy z dziedziny młynarstwa, niezbędnej dla pracowników pomocniczych w dużych młynach (podmajstrzych) oraz dla kierowników małych młynów, trzecie półrocze uzupełnia wiedzę pierwszych dwóch półroczy i kształci pracowników dla wielkich i średnich młynów (majstrów).
   Warunki przyjęcia: świadectwo ukończenia szkoły powszechnej, conajmniej dwuletnia praktyka w zawodzie młynarskim, lub też świadectwo ukończenia szkoły powszechnej najwyższego stopnia organi-

zacyjnego (7 klas), lub czterech klas szkoły średniej ogólnokształcącej i conajmniej roczna praktyka w zawodzie młynarskim.

2. GRUDZIĄDZ (Woj. Pomorskie) — PAŃSTWOWA SZKOŁA PRZEMYSŁOWYCH MISTRZÓW MECHANIKÓW przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE BUDOWY MASZYN.
Kształci mistrzów fabrycznych, instruktorów, kontrolerów i mechaników dla warsztatów i ruchu fabryk mechanicznych i fabryk przetwórczych oraz elektrowni, a również samodzielnych drobnych przedsiębiorców.
Warunki przyjęcia: ukończenie szkoły powszechnej przed wstąpieniem do terminu i świadectwo ukończenia terminu, względnie świadectwo wyzwolenia w jednym z zawodów przemysłu metalowego lub elektrotechnicznego, albo świadectwo conajmniej 3 letniej praktyki w jednym z przemysłów mechanicznych lub w rzemiośle mechanicznem.
Czas trwania nauki — 2 lata.

3. KRAKÓW (AL. MICKIEWICZA 7) SZKOŁA PRZEMYSŁOWYCH MISTRZÓW MASZYNOWYCH przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ.
Organizacja jak szkoły w Grudziądzu (patrz 2).

4. JAROSŁAW — SZKOŁA MAJSTRÓW BUDOWLANYCH przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE BUDOWNICTWA.
Kształci majstrów i dozorców budowlanych.
Nauka w tej szkole trwa 3 lata i odbywa się w przeciągu 5 miesięcy zimowych. Kandydaci muszą posiadać świadectwo ukończenia 4 klas szkoły powszechnej lub 2 klas szkoły średniej oraz praktykę robotniczą w rzemiośle murarskiem, ciesielskiem, żelazobetonowem lub kamieniarskiem.

5. KRAKÓW — SZKOŁA MAJSTRÓW BUDOWLANYCH przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ.
Organizacja jak szkoły w Jarosławiu (patrz 4).

6. WARSZAWA — SZKOŁA MAJSTRÓW BUDOWLANYCH PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE BUDOWNICTWA. Organizacja jak szkoły w Jarosławiu (patrz 4).

7. LWÓW — SZKOŁA MAJSTRÓW BUDOWLANYCH przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ. Organizacja jak szkoły w Jarosławiu (patrz 4).

8. POZNAŃ — SZKOŁA CERAMICZNO-CEGLARSKA przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE BUDOWNICTWA w POZNANIU.
Kształci na podmajstrzych i majstrów przemysłu ceglarsko-ceramicznego. Nauka trwa $1^1/_2$ roku i odbywa się w przeciągu dwuch 6-o miesięcznych okresów zimowych. Pozostałe 6 miesięcy uczniowie pracują w przemyśle. Kandydaci dzielą się na 2 kategorje; I kategorja: wymągane świadectwo 2-letniej praktyki w przemyśle ceglarsko-ceramicznym i egzamin wstępny z języka polskiego i rachunków w zakresie 4 oddziałów szkoły powszechnej.
II kategorja: kandydaci bez praktyki zawodowej lecz z 4 klasowem wykształceniem szkoły średniej lub równorzędnej, po ukończeniu pierwszego okresu nauki muszą odbyć półtoraroczną czynną praktykę w zawodzie ceglarsko-ceramicznym.

9. KRAKÓW — SZKOŁA PIWOWARSKA przy PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ w KRAKOWIE.
Kształci piwowarów.
Warunki przyjęcia: szkoła powszechna i dłuższa praktyka w przemyśle piwowarskim.
Czas trwania nauki: 1 rok.

IV. Szkoły techniczne i szkoły mistrzów przemysłowych w województwie Śląskiem.

1. BIELSKO — PAŃSTWOWA SZKOŁA PRZEMYSŁOWA.
Wydział włókienniczy: kształci techników włókienników.
Wydział mechaniczny: kształci techników mechaników.
Warunki przyjęcia: jak na wydziały Państwowej Szkoły Przemysłowej w Krakowie (patrz I. 7).
Czas trwania nauki: 4 lata.
2. BIELSKO — PAŃSTWOWA SZKOŁA FARBIARSKA przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ w BIELSKU.
Kształci nadzorców farbiarskich.
Nauka trwa 2 lata.
3. TARNOWSKIE GÓRY — SZKOŁA GÓRNICZA.
Kształci nadzorców sztygarów dla kopalń.
Warunki przyjęcia: 3 klasy szkoły średniej ogólnokształcącej lub pełna szkoła powszechna i 3 lata praktyki w charakterze górnika.
Czas trwania nauki: 2 lata.
4. BIELSKO — SZKOŁA PRZEMYSŁOWYCH MISTRZÓW MASZYNOWYCH przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ.
Organizacja jak Szkoły Mistrzów Maszynowych w Krakowie (patrz III 3).
5. BIELSKO — SZKOŁA RZEMIOSŁ BUDOWLANYCH DLA STOLARZY, CIEŚLI I MURARZY przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ.
Organizacja podobna jak Szkoły Majstrów Budowlanych w Jarosławiu (patrz III. 4).
6. KRÓLEWSKA HUTA — WOJEWÓDZKA SZKOŁA MECHANICZNA I HUTNICZA.
Kształci przemysłowych mistrzów maszynowych i mistrzów hutniczych.
Warunki przyjęcia jak w Szkole Przemysłowych Mistrzów Maszynowych w Krakowie (patrz III. 3).
Czas trwania nauki: 2 lata.

V. Szkoły Miernicze.

CEL: wykształcenie mierników dla średnich pomiarów terenowych.
WARUNKI PRZYJĘCIA: świadectwo ukończenia 4 klas szkoły średniej lub 7 klas szkoły powszechnej i egzamin wstępny z języka polskiego, matematyki i rysunku.
CZAS TRWANIA NAUKI: 4 lata.
1. KOWEL (Woj. Wołyńskie) — WYDZIAŁ (Szkoła) MIERNICZY PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE MIERNICZEJ DROGOWEJ.

2. KRAKÓW (Al. Mickiewicza 7) WYDZIAŁ MIERNICZY PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ (w likwidacji).
3. LWÓW (ul. Snopkowska 14) WYDZIAŁ MIERNICZY PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ;
4. ŁOMŻA (Woj. Białostockie) WYDZIAŁ MIERNICZY PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE MIERNICZEJ I PRZEMYSŁOWO - LEŚNEJ.
5. POZNAŃ (Łąkowa 11) — WYDZIAŁ MIERNICZO - MELJORACYJNY PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE BUDOWNICTWA.
6. WARSZAWA (ul. Wspólna 81) PAŃSTWOWA SZKOŁA MIERNICZA (bez kursu I).
   Warunki przyjęcia na kurs II: świadectwo ukończenia 6 klas i egzamin wstępny.

VI. Szkoły Przemysłu Artystycznego.

Szkoły Przemysłu artystycznego mają za zadanie wykształcenie instruktorów i pracowników dla rzemiosł i przemysłu artystycznego, a również nauczycieli rysunków w szkołach zawodowych.

Czas trwania nauki około 5 lat.

Od kandydatów wymagane jest wykształcenie w zakresie 3 lub 4 klas szkoły średniej i uzdolnienie artystyczne.

1. KRAKÓW (Al. Mickiewicza 7) — PAŃSTWOWA SZKOŁA PRZEMYSŁU ARTYSTYCZNEGO.
2. LWÓW (ul. Snopkowska 47) — WYDZIAŁ PRZEMYSŁU ARTYSTYCZNEGO PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ.
3. POZNAŃ (ul. Łąkowa Nr. 11) — PAŃSTWOWA SZKOŁA SZTUKI ZDOBNICZEJ.
4. WARSZAWA — MIEJSKA SZKOŁA SZTUKI ZDOBNICZEJ I MALARSTWA.
   (Szkoła ta jest w stadjum organizacji).

VII. Kursy Techniczne i majstrów.

CEL NAUKI: dostarczanie wiadomości technicznych dla pracowników przemysłowych w dziedzinach specjalnych.

CZAS TRWANIA NAUKI: od 1 roku do 3 lat w godzinach wieczorowych od 6 — 9.

WARUNKI PRZYJĘCIA: 4 klasy szkoły średniej ogólnokształcącej lub szkoła powszechna 7-klasowa lub szkoła rzemieślnicza albo kwalifikacje wyższe i niższe zależnie od celu kursów.

1. WARSZAWA (Mokotowska 6) — TOWARZYSTWO KURSÓW TECHNICZNYCH.

a) Kursy Budowy Maszyn i Elektrotechniki.
   Kształcą maszynowców i elektrotechników.
   Warunki przyjęcia na kurs przygotowawczy: 4 klasy szkoły średniej ogólnokształcącej lub wykształcenie równorzędne, na kurs 1 — 6 klas szkoły średniej ogólnokształcącej.
   Czas trwania nauki dwa lata.

b) Kursy Naukowej Organizacji Pracy — dla różnej kategorji pracowników w przemyśle i przedsiębiorstwach; podzielone na grupy spe-

cjalne mają na celu rozpowszechnienie wiadomości i umiejętności racjonalnej pracy i organizacji w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłowych.

c) Kursy Obróbki Metali dla majstrów, prowadzone z inicjatywy i pod egidą Departamentu Szkolnictwa Zawodowego. Mają na celu zapoznanie z nowoczesnemi metodami obróbki.
Kursy są 2-letnie. I kurs dzieli się na dwa równoległe oddziały A i B, II kurs dzieli się na 2 oddziały według specjalności: 1) oddział obróbki metali na obrabiarkach i 2) oddział ślusarsko-monterski.
Na kurs I-A przyjmowani są kandydaci, którzy przedstawią świadectwo ukończenia jednorocznego Kursu dla Majstrów, prowadzonego przez Towarzystwo Kursów Zawodowych dla pracowników przemysłu metalowego (Kopernika 28), lub świadectwo równorzędnego przygotowania, łącznie ze świadectwem 6 lat praktyki robotniczej w swoim zawodzie. Na kurs I-B przyjmowani są kandydaci, którzy przedstawią świadectwo ukończenia 3 klas szkoły zawodowej dokształcającej, a oprócz tego świadectwo z conajmniej trzyletniej praktyki robotniczej w swoim zawodzie.
Od wstępujących na kurs II wymagane jest świadectwo ukończenia kursu I i conajmniej sześcioletnia praktyka robotnicza. Kończący kurs I-B, którzy takiej praktyki nie posiadają, winni uzupełnić praktykę przed wstąpieniem na kurs II.

d) Kursy z innych działów techniki, urządzane sporadycznie (np. garbarskie, samochodowe, lotnicze, drogowe, elektrotechniczne i t. p.).

e) Kursy dla instruktorów szkół zawodowych (sporadyczne) prowadzone z inicjatywy i pod egidą Departamentu Szkolnictwa Zawodowego.

VIII. Kursy Radjotechniczne Państwowe.

1. LWÓW (ul. Snopkowska 47) — OGÓLNY KURS RADJOTELEGRAFJI i RADJOTELEFONJI przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ we LWOWIE.
Kurs ten ma na celu szerzenie oświaty radjotechnicznej.
Kończący po odpowiedniej praktyce mogą zostać radjotelegrafistami lub radjomechanikami.
Warunki przyjęcia: 6 klas szkoły średniej ogólnokształcącej lub równorzędnej.
Nauka trwa od 6 do 8 miesięcy po 15 godzin tygodniowo w godzinach popołudniowych.

2. WARSZAWA (Mokotowska 6) — PAŃSTWOWE KURSY RADJOTECHNICZNE przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE BUDOWY MASZYN i ELEKTROTECHNIKI im. WAWELBERGA i S. ROTWANDA.

a) Kurs dla radjomechaników — kształci mechaników dla instalacji radjotelegraficznych i radjotelefonicznych.
Czas trwania nauki: 1 rok po 18 godzin tygodniowo w godzinach popołudniowych.

b) Kurs dla radjotelegrafistów ma na celu przygotowanie telegrafistów dla stacji radjotelegraficznych.
Nauka trwa 6 miesięcy po 18 godzin tygodniowo w godzinach popołudniowych.

Warunki przyjęcia dla a) i b); 4 klasy szkoły średniej względnie 7 oddziałów szkoły powszechnej lub pełna szkoła rzemieślniczo-przemysłowa, a dla nieposiadających tych świadectw conajmniej 2-letnia praktyka w zawodzie mechanicznym, elektrotechnicznym i egzamin wstępny, stwierdzający umiejętność poprawnego pisania i czytania po polsku oraz rachunków arytmetycznych nad liczbami całemi i ułamkami zwykłemi i dziesiętnemi.

c) Ogólny Kurs Radjotelegrafji i Radjotelefonji ma na celu szerzenie wiedzy radjotechnicznej. Kończący mogą po odpowiedniej praktyce zostać radjotelegrafistami. Na kurs są przyjmowani bez różnicy płci kandydaci, którzy ukończyli 6 klas szkoły średniej ogólnokształcącej, lub równorzędnej.

Nauka trwa 18 tygodni po 15 godzin na tydzień, w godzinach popołudniowych. Liczba kandydatów do wszystkich 3-ch kursów jest ograniczona.

3. WILNO — OGÓLNY KURS RADJOTELEGRAFJI I RADJOTELEFONJI przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE TECHNICZNEJ w WILNIE. Organizacja jak p. 2. c.

IX. Kursy Radjotechniczne prywatne.

1. RADOM — KURSY RADJOTECHNICZNE DLA MIŁOŚNIKÓW RADJO. C. Gralikowskiego.

X. Szkoły Kolejowe.

A. Szkoły Techniczne Kolejowe Średnie.

CEL: wykształcenie techników do służby mechanicznej i drogowej głównie na kolejach, oraz w zakładach i przedsiębiorstwach przemysłowych, związanych z kolejnictwem, pozatem dla urzędów komunalnych.

CZAS TRWANIA NAUKI: 4 lata.

WARUNKI PRZYJĘCIA: 4 klasy szkoły średniej ogólnokształcącej lub 7 oddziałów szkoły powszechnej albo ukończenie pełnej szkoły rzemieślniczo-przemysłowej i egzamin wstępny z języka polskiego, matematyki i wykazanie pewnego uzdolnienia w rysunku odręcznym.

1. WARSZAWA (Chmielna 80 — 90) PAŃSTWOWA ŚREDNIA SZKOŁA TECHNICZNA KOLEJOWA.
2. RADOM (Skaryszewska 8) PAŃSTWOWA SZKOŁA ŚREDNIA TECHNICZNA KOLEJOWA.
3. SOSNOWIEC (ul. Hallera) PAŃSTWOWA ŚREDNIA SZKOŁA TECHNICZNA KOLEJOWA.
4. BRZEŚĆ nad Bugiem (Woj. Poleskie) SZKOŁA ŚREDNIA TECHNICZNA KOLEJOWA Towarzystwa Szerzenia Oświaty Zawodowej w Brześciu nad Bugiem.

   Powyższe cztery szkoły posiadają Wydziały: Mechaniczno-Elektrotechniczne i Budowlano-Drogowe.
5. WILNO (Ponarska 63) WYDZIAŁ KOLEJOWY MECHANICZNY przy Państwowej Szkole Technicznej.

B. Szkoły Techniczne Kolejowe Niższe.

CEL: wykształcenie w zawodzie ślusarskim, tokarskim, stolarskim, elektrycznym - rzemieślników, brygadjerów, majstrów oraz maszynistów do służby mechanicznej na kolejach i w zakładach przemysłowych.

Warunki przyjęcia: 4 lub 5 oddziałów szkoły powszechnej.

6. WARSZAWA Praga (Nowe Bródno) PAŃSTWOWA NIŻSZA SZKOŁA TECHNICZNA KOLEJOWA.
7. BARANOWICZE (Woj. Poleskie) — SZKOŁA NIŻSZA TECHNICZNA KOLEJOWA Towarzystwa Szerzenia Oświaty Zawodowej w Brześciu nad Bugiem.
8. ŁUNINIEC (Woj. Poleskie) — SZKOŁA NIŻSZA TECHNICZNA KOLEJOWA Towarzystwa Szerzenia Oświaty Zawodowej w Brześciu nad Bugiem.
9. CHEŁM (Woj. Lubelskie) — ODDZIAŁ KOLEJOWY przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE RZEMIEŚLNICZEJ.

XI. Szkoły Pilotów cywilnych.

1. WARSZAWA (Śniadeckich 6) SZKOŁA PILOTÓW CYWILNYCH Towarzystwa Lotniczego.
2. POZNAŃ — SZKOŁA PILOTÓW CYWILNYCH przy fabryce „SAMOLOT".

XII. Szkoły Mechaników Lotniczych.

1. SZKOŁA MECHANIKÓW LOTNICZYCH przy PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ w BYDGOSZCZY, prowadzona przez Ligę Obrony Powietrznej Państwa, Szkołę Przemysłową i lotnicze władze wojskowe (w organizacji, otwarcie przewiduje się na 15 kwietnia 1926 r.).

XIII. Szkoły Zawodowe innych rodzajów, związane ze szkołami technicznemi wymienionemi wyżej.

1. PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRZEMYSŁOWEJ w BYDGOSZCZY.

a) Szkoła Rzemieślniczo-Przemysłowa z oddziałami: ślusarstwa i stolarstwa.
Czas trwania nauki 3 lata.
Warunki przyjęcia: 4 lub 5 oddziałów szkoły powszechnej.

b) Kurs kilimkarstwa (jednoroczny).

2. PRZY PAŃSTWOWEJ SZKOLE PRYEMYSŁOWEJ WE LWOWIE.

a) Szkoła Rzemieślniczo-Przemysłowa z oddziałami: ślusarstwa i stolarstwa. (Kurs 3 — letni).

b) Kurs kilimkarstwa (jednoroczny).

XIV. Kursy Zawodowe Przy Państwowych Szkołach Technicznych.

Przy państwowych szkołach technicznych prowadzone są jednoroczne kursy specjalne dokształcające dla rzemieślników.

1. BYDGOSZCZ — PAŃSTWOWA SZKOŁA PRZEMYSŁOWA.

a) Kurs rysunku zawodowego dla rzemieślników przemysłu metalowego.
b) Kurs rysunku zawodowego dla rzemieślników przemysłu drzewnego.
c) Kurs rzeźbiarstwa i snycerstwa.
d) Kurs rysunku odręcznego.
2. GRUDZIĄDZ — PAŃSTWOWA SZKOŁA BUDOWY MASZYN.
a) Kurs dla pracowników w przemyśle metalowym.
b) Kurs dla elektromonterów.
3. LWÓW — PAŃSTWOWA SZKOŁA PREMYSŁOWA.
a) Kurs dla elektromonterów.
b) Kurs dla maszynistów i palaczy.
4. POZNAŃ — PAŃSTWOWA SZKOŁA BUDOWY MASZYN.
a) Kurs dla pracowników w przemyśle metalowym.
b) Kurs dla elektromonterów,
c) Kurs dla maszynistów i palaczy.
5. ŁÓDŹ — PAŃSTWOWA SZKOŁA WŁÓKIENNICZA.
Państwowe Kursy Rysunków Zawodowych dla rzemieślników przemysłu metalowego i drzewnego.

XV. Szkoły Zawodowe zbliżone ustrojem do Szkół Technicznych.

1. ŁÓDŹ — SZKOŁA PREMYSŁOWA Towarzystwa Szerzenia Oświaty i wiedzy Technicznej wśród żydów. **Cel:** Wykształcenie pracowników dla przemysłu włókienniczego i ruchu fabryk włókienniczych. Warunki przyjęcia: 3 klasy szkoły średniej ogólno-kształcącej lub szkoła powszechna,
Czas trwania nauki 3 lata.

XVI. Ogólne Kursy Lotnicze i Ochrony Przeciwgazowej

prowadzone są przy wielu szkołach technicznych dla celów szerzenia wśród młodzieży oraz szerszych warstw wiadomości z dziedziny obrony powietrznej i przeciwgazowej.

XVII. Zakłady Badawcze Przy Państwowych Szkołach Technicznych.

1. ZAKŁAD BADANIA MATERJAŁÓW I WYROBÓW WŁÓKIENNICZYCH ORAZ INNYCH PRZEMYSŁOWYCH przy Państwowei Szkole Włókienniczej w Łodzi.
2. ZAKŁAD BADANIA MATERJAŁÓW dla przemysłu włókienniczego przy Państwowej Szkole Przemysłowej w Bielsku.
3. ZAKŁAD BADANIA materjałów przy Państwowej Szkole Górniczej i Hutniczej w Dąbrowie Górniczej.
4. ZAKŁAD PSYCHOTECHNICZNY przy Państwowej Szkole Budownictwa w Warszawie.

104.

WYKAZ

podziału rejonów wizytacyjnych w szkolnictwie powszechnem Kuratorjum O. S. Wileńskiego od dnia 1 września 1926 r.

Naczelnik W-łu Szkoln. Powszechn. dr. S. Stetkiewicz wizytuje:

Szkoły powszechne m. Wilna.

Wizytator Szkół powszechnych p. C. Eymontt wizytuje:

1) Szkoły powszechne pow. wileńsko - trockiego,
2) „ „ pow. oszmiańskiego,
3) „ „ pow. święciańskiego,
4) „ „ pow. brasławskiego,
5) „ „ pow. postawskiego,
6) „ „ pow. dziśnieńskiego,
7) „ „ pow. wilejskiego,
8) „ „ pow. mołodeczańskiego,

Wizytator Szkół powszechnych p. E. Mincer wizytuje:

1) Seminarja nauczycielskie państwowe:
   a) Męskie w Wilnie,
   b) Żeńskie w Wilnie,
   c) Żeńskie w Trokach.
   d) Męskie w Święcianach,
   e) Męskie w Borunach,
   f) Ochroniarek w Wilnie,
2) Seminarja nauczycielskie prywatne,
3) Instytucje dokształcania nauczycieli szkół państwowych,
4) „ „ nauczycieli szkół prywatnych.

105.

PODZIAŁ

rejonów wizytacyjnych w szkolnictwie zawodowem Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego.

W. z. Naczelnik Wydziału Szkolnictwa Zawodowego, p. L. Kuczewski wizytuje:

I. Szkoły i Kursy Handlowe.

1. Szkołę Handlową Stow. Kupców Chrześćjan w Wilnie.
2. Kursy Ekonomiczno - Handlowe Tow. Krzewienia Wiedzy Handlowej i Ekonomicznej w Wilnie.
3. 2 - klasowe Żeńskie Liceum Handlowe Pietraszkiewiczówny w Wilnie.

4. Roczne Kursy Handlowe M. Przewłockiej w Wilnie.
5. Żydowskie Kursy Handlowe T-wa „Pomoc Pracy" w Wilnie.

II. Żeńskie Szkoły Zawodowe (przemysłowe).

6. Państwową Szkołę Przem. Handlową im. E. Dmochowskiej w Wilnie.
7. Żeńską Szkołę Niższą Zawod. im. św. Józefa w Wilnie.
8. Żeńską Szkołę Zawodową SS. Salezjanek w Wilnie.
9. Żeńską Szkołę Niższą Zawodową Sejmiku pow. święciańskiego w Nowych Święcianach.
10. Żeńską Szkołę Niższą Zawodową P. M. Szk. w Nowej Wilejce.
11. Szkołę Gospodarstwą Domowego T-wa „Światło" w Wilnie.

III. Szkoły dokształcające.

12. Szkołę Dokształcającą im. Konopnickiej T-wa „Światło" w Wilnie.
13. „ „ „ św. Teresy Patron. Młodz. Katolickiej w Wilnie.
14. „ „ Handlową Stow. Kupców Chrześćjan w Wilnie.

IV. Kursy Zawodowe Żeńskie.

15. Kursy Szycia i Kroju Tomkiewiczówny w Wilnie.
16. „ „ „ T-wa Nauka i Praca w Wilnie.
17. „ „ „ Stefanowiczówny w Wilnie.
18. „ „ „ Godlewskiej w Wilnie.
19. „ „ „ Koła Polek w Głębokiem.
20. „ „ „ Pol. Mac. Szk. w Chocieńczycach.

V. Szkoły Artystyczne.

21. Konserwatorjum Muzyczne w Wilnie.
22. Szkołę Muzyczną Jacobi-Pawłowiczowej w Wilnie.
23. Początk. Szkołę gry na fortepianie Wojewódzkiej w Wilnie.
24. Żydowski Instytut Muzyczny w Wilnie.

VI. Warsztaty Żeńskie przy szkołach powszechnych.

25. w Nowych Trokach.
26. w Brasławiu.
27. w Dołhinowie.
28. w Parafjanowie.
29. w Radoszkowiczach.
30. w Mołodecznie.
31. w Dziśnie.
32. w Duniłowiczach.
33. w Oszmianie.

Wizytator Szkół Zawodowych, inż. J. Łukaszewicz wizytuje:

I. Szkoły Rzemieślnicze.

1. Państwową Szkołę Rzemieśln. Przem. w Wilnie.
2. „ „ Murarską w Wilnie.

3. Salezjańską Szkołę Rzemiosł w Wilnie.
4. Technikum Żydowskie w Wilnie.
5. Warsztaty Szkolne T-wa „Ort“ w Wilnie.
6. Szkołę Rzemieślniczą T-wa „Pomoc Pracy“ w Wilnie.

II. Szkoły Rysunkowe.

7. Szkołę rysunkową dla młodzieży żydowskiej w Wilnie.
8. Kursy żydowskie przemysłu artystyczn. Gurewiczówny w Wilnie.

III. Szkoły Dokształcające.

9. Szkołę Dokszt. Techniczną Stow. Techników Polsk. w Wilnie.
10. „ „ im. Promienistych T-wa „Światło” w Wilnie.
11. „ „ im. Kilińskiego w Wilnie.
12. Kursy Rysunkowe T-wa Artystów Plastyków w Wilnie.

IV. Kursy Specjalne.

13. Kursy Kierowców Samochodowych Stow. Techników Polskich w Wilnie.

V. Warsztaty Męskie przy szkołach powszechnych.

14. w Parafjanowie.
15. w Radoszkowiczach
16. w Mołodecznie.
17. w Dołhinowie.
18. w Nowych Trokach.
19. w Oszmianie.
20. w Smorgoniach.

106.

Ruch służbowy.

I. Seminarja nauczycielskie.

A. Mianowani:

1. Ks. Lewicki Zygmunt, nauczyciel etatowy religji, Seminarjum Nauczycielskie Żeńskie w Wilnie, od 1—IX—26.

2. Zelek Juljan, nauczyciel tymczasowy rysunków i robót ręcznych, Seminarjum Nauczycielskie Męskie w Borunach, od 1—IX—26

3. Tyszarski Tadeusz, nauczyciel robót ręcznych, Seminarjum Nauczycielskie Męskie w Święcianach, od 1—IX—26.

B. Przeniesieni:

1. Janiszewski Stanisław, nauczyciel etatowy z Seminarjum Nauczycielskiego Męskiego w Święcianach do Gimnazjum Państw. im. Henryka Dąbrowskiego w Kutnie od 1—IX—26.

Szkolnictwo średnie.

A. Mianowani od 1-IX 1926 r.:

1. Hajkowiczowa Stefanja, naucz. kontraktowa gimn. państw. im. Kr. Z. Augusta w Wilnie, przydzielona do Szkolnej Pracowni Przyrodniczej.
2. Białoszewski Piotr, naucz. kontrakt. gimnazjum państw. im. Kr. Z. Augusta w Wilnie.
3. Kwolekówna Marja, naucz. kontr. gimnazjum państw. im. Św. Kazimierza w Nowej Wilejce.
4. Luboińska Marja, naucz. kontraktowa gimnazjum państw. im. Orzeszkowej w Wilnie.
5. Ralski Edward, nauczyc. kontr. gimn. państw. im. Piramowicza w Dziśnie.
6. X. Kiryk Anatoljusz. nauczyc. kontr. gimnazjum państw. im. Św. Kazimierza w Nowej Wilejce.
7. Smarzewski Apolonjusz, naucz. kontr. państw. klas gimnazjalnych prawosławnego Seminarjum Duchownego w Wilnie.
8. Sawiński Leonidas, naucz. kontrakt. państw. klas gimnazjalnych Prawosław. Semin. Duchownego w Wilnie.
9. Antoszczuk Stanisław, nauczyciel etatowy gimnazjum państw. im. Piłsudskiego w Święcianach.
10. Kuc Andrzej, nauczyciel etatowy na r. 1926/27 Państw. klas gimn. Prawosł. Seminarjum Duch. w Wilnie.
11. Ks. Małachowski Sylwester, naucz. etatowy na r. 1926/27 gimn. państw. im. H. Sienkiewicza w Wilejce.
12. Ks. Dziczkowski Józef, nauczyciel etatowy na r. 1926/27 państw. klas gimnazjalnych prawosł. Seminarjum Duchownego w Wilnie.
13. Vorbrodt Stanisław, nauczyciel kontrakt. gimnazjum państw. im. H. Sienkiewicza w Wilejce.
14. Kiewliczówna Janina, naucz. kontrakt. gimn. państw. im. J. Czartoryskiego od dn. 1-XI 1926 r.
15. Budzyńska Irena, nauczyc. kontr. gimnazjum państw. im. J. Czartoryskiego od 1-XI 1926 r.

B. Przeniesieni od 1-IX 1926 r.

1. Kowal Jan, nauczyciel etatowy państw. Seminarjum naucz. w Białymstoku do gimn. państw. im. Ad. Mickiewicza w Wilnie.
2. Wołoszczuk Jan, nauczyciel etatowy gimnazjum państw. w Suwałkach do gimnazjum państw. im. H. Sienkiewicza w Wilejce.
3. Zagórski Antoni, nauczyciel etatowy gimn. państw. im. J. Słowackiego na stanowisko zastępcy inspektora szkół powszechnych w Święcianach od dn. 1-go listopada 1926 r.

C. Zwolnieni od 1-IX 1926 r.

1. Piekarski Henryk, naucz. etatowy gimn. państw. im. Mickiewicza w Wilnie na własną prośbę.
2. Terajewicz Bronisław, etatowy naucz. gimnazjum państw. im. H. Sienkiewicza w Wilejce na własną prośbę.

3. Łukaszewicz Wacław, naucz. etatowy gimn. państw. im. J. Śniadeckiego w Oszmianie na własną prośbę.

4. Zagórska z Rutkowskich Aleksandra, naucz. etatowa gimn. państw. im. Św. Kazimierza w Nowej Wilejce.

107.

Pochwały i odznaczenia.

Do Pani Ireny Dorejko, etatowej nauczycielki publ. szk. powszechnej w Ciurlach pow. mołodeczańskiego.

W związku z wizytacją utrakwistycznej szkoły powszechnej w Ciurlach w dniu 24.IX.1926 r. i na skutek sprawozdania p. Wizytatora W. Eymontta, wyrażam Pani swe uznanie za Jej gorliwą i sumienną pracę nad wychowaniem i kształceniem dziatwy szkolnej.

Kurator Okręgu Szkolnego
(—) *Dr. A. Ryniewicz.*

Wilno, dn. 4.XI.26 r. Nr. I—25049/26.

108.

Dział nieurzędowy.

OGŁOSZENIA.

Ukazał się **„Spis Nauczycieli“** rocznik drugi, opracowany przez Dr. Zygmunta Zagórowskiego, wydany przez Książnicę Atlas. Cena egzemplarza wynosi 20 złotych.

Do nabycia we wszystkich księgarniach.

ZAPROSZENIE DO PRZEDPŁATY

Wkrótce wyjdzie z pod prasy Drukarni Państwowej w Lublinie Księga zbiorowa „STANISŁAW STASZIC" pod redakcją Zygmunta Kukulskiego, wydana przez Lubelski Komitet Obchodu setnej rocznicy zgonu St. Staszica.

Na treść Księgi tej, obejmującej około 50 arkuszy druku dużej czwórki, na papierze ilustracyjnym belgijskim, złoży się bogaty zbiór rozpraw, artykułów, materjałów i przyczynków, opracowanych przez najwybitniejszych przedstawicieli nauki polskiej w różnych dziedzinach, jako to historyków literatury, kultury, szkolnictwa i oświaty, filozofów, przyrodników, geografów, prawników, ekonomistów, socjologów, statystyków i t. d. Całość da wyczerpujący i wszechstronny obraz wspaniałej i różnorodnej działalności wielkiego Obywatela i Budowniczego nowej demokratycznej i przemysłowej Polski. Księga zbiorowa, stanowiąca swego rodzaju nowość w dziedzinie książki polskiej, będzie wspaniałą pamiątką obchodu Staszicowskiego o trwałej wartości naukowo-artystycznej i dlatego powinna się znaleźć w każdym domu i szkole. Jednakowoż z powodu zbyt dużych kosztów wydawnictwa, nakład dzieła ograniczono do 500 egzemplarzy ponumerowanych, z czego tylko 400 przeznaczono do rozprzedaży po cenie kosztu druku, t. j. około 60 zł. za egzemplarz. Jest więc rzeczą pożądaną ***wcześniejsze zamawianie Księgi pod adresem Komitetu*** (Lublin, Uniwersytet), ***przy równoczesnem wpłaceniu*** za pośrednictwem blankietu nadawczego P. K. O. Nr. 101.005 — kwoty 30 zł. tytułem zadatku, celem zapewnienia sobie nabycia dzieła, które będzie ozdobą każdej bibljoteki.

Druk. „Lux", Wilno.